

Úvod: Nauč nás modlit se!

Ježíš se zřejmě velmi často a pravidelně modlil. Obvykle asi ráno. Večer přece chodíval na hostiny a rozhovory se zbožnými i nezbožnými. Jeho následovníky to inspirovalo. Chtěli se modlit podobně jako on. Tak ho oslovili: Pane, nauč nás modlit se!

V odpověď na jejich prosbu je Ježíš naučil modlitbu „Otče náš“. Ta až dodnes zaujímá mezi všemi křesťanskými modlitbami zcela výjimečné postavení. Jednak pochází – až na poslední větu – od samotného Krista. A jednak je společná křesťanům všech časů, míst a denominací.

I. Modlitba království

Ježíšova modlitba, modlitba Otčenáš, je **modlitbou království**. Božího království. Nejprve proto, že Ježíš byl především hlasatelem a vykonavatelem Božího království. Neexistuje lepší shrnutí Ježíšova poselství a vyučování než to, které máme v úvodu Markova evangelia a na paralelních místech jiných evangelií: „*Ježíš přišel do Galileje a kázal Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“*“ Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. A pak taky proto, že v Ježíšově modlitbě se za příchod Božího království modlíme: Přijď království tvé...

II. Mezi nebem a zemí

Abychom porozuměli tomu, co znamená Boží království a jeho příchod, musíme si říct pár slov o židovském a křesťanském chápání světa a vesmíru. O tom, jak je to podle Bible mezi nebem a zemí.

Židovství a křesťanství nezastávají názor, že Bůh a stvoření jsou totožné. Že božské a pozemské jsou totožné. Bůh – přinejmenším prozatím – není všechno ve všem a ve všech. Názor, že ve všech lidech a ve všech věcech a událostech je božská jiskra či potence, stačí ji objevit a vnímat, se jmenuje panteismus. Dneska je velmi moderní především v ezoterických naukách: Jsem žena, jsem bohyně. Velmi povrchně jde takový světonázor odbýt velmi povrchně vtipem. Dosadíme si namísto ženy muže a hned se nám tato víra vyjeví ve své trapné nahotě: Jsem muž, jsem bůh. Uf? Opravdu? Nejsem. Na hlubší rovině lze s tímto přesvědčením polemizovat především u otázky zla či smrti. Pokud je božské všechno a všechno je božské, jak se vyrovnat s otázkou pomíjitelosti, viny, utrpení, bolesti, žalu? Židovství a křesťanství božský a lidský svět oddělují. Ano, člověk je božím obrazem, ano, stvořený svět a vesmír jsou původně dobrým božím dílem, ale s Bohem nesplývají. Vzpomeňme na Adama a Evu v prvním vyprávění Bible. Byla jim svěřena zahrada, aby ji užívali a opečovávali. A Bůh k nim občas přišel na návštěvu. Mezi nebem a zemí je průryv, Bůh i lidé mají rozdílné možnosti a kompetence. Židovství a křesťanství nezastávají názor, že Bůh a stvoření jsou totožné.

Židovství a křesťanství nezastávají názor, že Bůh a jeho stvoření jsou striktně odděleni. Už někteří helenističtí filozofové a básníci v prvním století před Kristem dospěli k závěru, že by si lidé měli zvyknout, že jsou ve světě sami. Ne, že by bohové a bohyně nebyli.

Ale jsme jim ukradení! Bohům Řeků a Římanů, a všech jiných národů, je dobře, mimo jiné i proto, že se nemusí zabývat námi zde na zemi. V našem západním světě se tato úplná izolace božské a lidské sféry rozšířila zvláště od 18. století v deismu nebo ještě později v ateismu. Ano, Bůh, snad i Bůh Stvořitel, možná jako velký hodinář kdysi spustil zákony kosmu a světa. Ale nyní je mu už ukradený! Nebo: žádný hodinář možná ani není, pouze jsme ve vesmírné loterii vyhráli neuvěřitelnou shodou okolností krásnou zelenou planetu a zcela náhodný vývoj života k složitému lidskému mozku a prožívání. Taková životní přesvědčení si ovšem musí násilím zacpávat uši před tušením naprosté většiny lidstva všech časů, že za oponou všedního dění je ještě hlubší smysl a záměr. Projevuje se např. v naší touze po spiritualitě, spravedlnosti, kráse... Židovství a křesťanství nezastávají názor, že Bůh a jeho stvoření jsou striktně odděleni.

Pak už zbývá jen třetí možnost. A to je přesvědčení judaismu a křesťanství. Nebe a země nejsou synonyma. Nejsou totožné. Nejsou ale ani odděleny nepřekonatelnou propastí. **Na různých místech a v různých časech se překrývají a protínají, a to na mnoho různých způsobů.** To se na první pohled jeví být matoucím, ve srovnání s jasnými prvními dvěma možnostmi. Odpovídá to ovšem naší hluboké a komplexní lidské a spirituální zkušenosti. Bible trvá na tom, že Bůh je v nebi a my na zemi. Zároveň však stále znovu vypráví příběhy o občasném překrytí těchto oblastí. Příběhy o tom, jak bylo možno Pána Boha na zemi poznat, slyšet či dokonce vidět. O tom, jak je možno Pána Boha na zemi poznat, slyšet či dokonce vidět. Podle víry Starého zákona měl být především jeruzalémský chrám místem setkání s Hospodinem, jediným pravým Stvořitelem a Bohem Izraele i celého světa.

III. Přijď tvé království

V tomto kontextu začínáme lépe rozumět, co Ježíš myslel oním: Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Ony tajemné spojovací tunely či průduchy, které se občas mezi nebeským a pozemským světem otevrou, jsou nyní přeplněné Božím požehnáním. Dobrymi Božími dary. Hráze, které je zdržují, zatím ještě nejsou otevřeny dokořán. Ovšem přetlak těch Božích dobrých darů je takový, že první předzvěsti a prameny začínají protékat a probublávat do našeho světa. Už ne ovšem prostřednictvím jeruzalémského chrámu, ale prostřednictvím Ježíše, Božího vyvoleného. Ten, na rozdíl od vůdců lidu a chrámu, dokázal Boží srdce, plány a vůli vyložit a ukázat správně.

Boží království se vyjevovalo a vyjevuje všude tam, kde se Ježíš nebo jeho následovníci setkají s nemocí a bojují s ní, zázračných uzdravením nebo alespoň láskyplnou péčí o nemocné. To byl obvykle první způsob... Příp. dokonce exorcismem, modlitbou za vysvobození ze zvláště temné moci. Vzpomeňme na příběh, který nám před chvílí četl z evangelia Vilém. Vždyť nemoc těla či duše nebyla v původním Božím plánu a v přicházející obnově našeho světa už nebude mít své místo.

Boží království se vyjevovalo a vyjevuje všude tam, kde Ježíš nebo jeho následovníci vyhlásí v reakci na upřímnou lítost v Boží autoritě odpuštění hříchů. Vždyť hřích a vina nebyly původním určením člověka. Člověk měl být světu a bližnímu požehnaným správcem a bratrem, nikoli prokletím a provinilcem.

Boží království se vyjevovalo a vyjevuje všude tam, kde se Ježíš nebo jeho následovníci dokážou vzepřít zlému pokušení. Vždyť to bylo původní určení Adama a Evy, aby dokázali říct tomu podlému hadu a lháři říci ne. A nenechali ho svým prostřednictvím pokazit

svět i vztahy. Ježíš komentoval svůj zázrak těmito slovy: *Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království.* (Matouš 12,28)

A Boží království se vyjevovalo a vyjevuje všude tam, kde smrt, poslední a největší nepřítel lidí a světa, ztrácí svou moc. Někdy se nám zdá zatím ještě nepřekonatelná. Od velikonočního rána ovšem zná své meze a ví, že jí zvoní hrana. Že na Krista si nepřišla. A že tak jako kdysi prostřednictvím jednoho klíčového člověka získala moc nad všemi lidmi, tak ji prostřednictvím jiného výjimečného člověka zase beznadějně ztrácí.

V prosbě „Přijď království tvé“ vlastně prosíme o dvojí: Aby už dnes Pán Bůh ze svých hrází propustil co nejvíce svého požehnání. Aby co nejvíce pramínek dobroty, lásky, soucitu, síly proti pokušení přiteklo do našeho světa už teď. A aby co nejdříve ty hráze konečně otevřel dokořán. Malé příchody Božího království očekáváme už nyní, na každý den. Zároveň ovšem vyhlížíme ten příval nebeského deště, který obnoví všechno stvořené k původně zamýšlené harmonii a souladu nebe a země.

IV. Co my s tím?

Co my s tím? Jako lidé máme ve stvoření velkou a nezastupitelnou roli. Bůh v našem světě působí, ale dělá jen to nejnужnější. Jen to, co nesvedeme my sami. Proto k nám poslal svého Vyvoleného Ježíše, aby mezi nám vztyčil vítěznou vlajku Božího království. Aby svým křížem a vzkříšením přelstil ďábla, hřích a smrt. Rovněž Biblí očekávané definitivní přemožení zla na konci času je Božím úkolem.

Všechno ostatní je ovšem na nás. Bůh chtěl od počátku člověka za svého partnera, spolupracovníka, správce svého stvoření. Nejsme jeho loutkami, které jen tupě čekají, až někdo zatáhne za správné provázky.

V Boží moci, posílnění pramínky Božího království, jak k nám přicházejí už dnes především ve vyprávění Ježíšova příběhu a v nabízených svátostech, máme být lidmi a posly Království. Těmi, kteří vědí od Ježíše, co z našeho světa má budoucnost i v tom Božím, a co je marné a zbytečné.

Máme být těmi, kdo – a teď budu parafrázovat Ježíšovo Kázání na hoře

...kdo si uvědomují svou vlastní životní i duchovní chudobu, a proto se otevírají Božím darům

...kdo pláčou s trpícími a vědí, že z Boží strany přijde útěcha.

...kdo jsou tiší, a vědět, že takoví dostanou zemi za dědictví.

...kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

...milosrdnými, neboť oni dojdou milosrdenství.

...kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha.

...kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.

...kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.

***Bože, dej nám být otevřenými pro dary tvého přicházejícího království.
Dej nám ovšem kreativitu i vytrvalost k úkolům, které máme zde na zemi splnit my.
A dej nám moudrost, abychom uměli obojí rozpoznat.***